

Orden. Det kan man ikke komme udenom, og naar det høje Landsting paa Trods af dette behandler et Lovforslag, vedtaget af det Flertal i Folketinget, som Vælgerne sendte ind for at gennemføre den Politik, de krævede, ikke blot saaledes, at det afviser det og ikke kan gaa med til det, men saaledes, at det afskærer enhver Mulighed for overhovedet at komme til en Forstaaelse om Spørgsmaalet ved at stemme Lovforslaget ned, saa at Muligheden for at komme i Fællesudvalg er udelukket — ja, saa er det, siger jeg, en Politik, der ligefrem paa tvinger Demokratiet den Forfatningskamp, som før eller senere, hvis vi skal ind i den, vil føre til, at dette Ting synker i Jorden. Det er det, jeg har ment.

Indenrigsministeren (Hauge): Den ærede Ordfører for Venstre har spurgt mig, om jeg mente, at Lovforslaget, saaledes som det her foreligger, aabner Mulighed for at yde Hjælp til de gamle, der allerede har købt Brændsel. Jeg mener, at Lovforslagets § 3 indeholder tydelig Bestemmelse derom, idet der staar, at Kommunalbestyrelserne kan i enkelte ganske særlige Tilfælde træffe Afgørelse om anden Anvendelse af Mærkerne. Disse Ord er møntet blandt andet paa dette Forhold, at gamle Mennesker allerede har sikret sig Brændsel, har sparet sammen til det eller maaske har taget det paa Kredit. Navnlig i det Tilfælde, at de har sparet sammen til det, maa disse gamle Mennesker ikke blive stillet i den Situation, at de derfor skulde straffes ved, at de ikke kunde faa den samme Brændselshjælp som andre. Det er, synes det mig, givet, at Lovforslaget, som det foreligger, positivt indeholder Bestemmelse om, at man kan yde Hjælp til de gamle, som allerede har forsynet sig med Brændsel, og jeg er da ogsaa vidende om, at Kommunerne allerede sidste Vinter praktiserede Brændselshjælpen paa denne Maade, uagtet der ikke udtrykkelig i Loven var fastsat noget tilsvarende til det, der her staar. Det vilde ogsaa have været ganske urimeligt, om de ikke havde praktiseret Loven paa den Maade; det vilde have været inhumant.

Jeg maa yderligere gøre et Par Be-

mærkninger til den ærede Ordfører for det radikale Parti. Det ærede Medlem sagde, at jeg kunde ikke i fuldt Alvor have ventet at faa den Besked paa min Henstilling til Tinget, at man vilde tage den til Følge. Jeg maa sige til den ærede Ordfører, at jeg har virkelig troet paa, at den Mulighed dog ikke var helt udelukket, at man kunde faa Landstingets Flertal til at se mere velvilligt paa de gamle. Jeg har til det sidste fastholdt den Opfattelse, og jeg maa beklage, at jeg nu maa forlade den. Jeg har nemlig læst saa meget om, at Landstinget ikke skulde være et Ekko af Folketinget, jeg har læst saa meget om, at Landstinget skulde anstille selvstændige Betragtninger og vurdere Lovforslagene ganske selvstændigt og uafhængigt af Folketinget, at jeg har troet, at der var noget i dette, og da navnlig, naar det blev fremført fra konservativ Side. Jeg har derfor maattet gaa ud fra, at det ikke kunde være saaledes, at de konservative Partier her bogstavelig talt var et Ekko af de to konservative Partier i Folketinget. Men nu har jeg jo faaet fuld Besked paa, at saaledes er det, efter at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti udtrykkelig har sagt, at jeg har taget fejl: det var paa Forhaand givet, at Lovforslaget, som det er vedtaget i Folketinget, til syvende og sidst maatte blive formet paa samme Maade i Landstinget. Selv om jeg havde faaet Socialdemokratiet og det radikale Venstre i Folketinget til at stemme for Lovforslaget og derved faaet det vedtaget, vilde det ikke have ført til noget, thi Landstinget vilde have lavet det om, og man vilde ikke være naaet til et bedre Resultat end det, der foreligger. Det har den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti nu fortalt mig; han har med andre Ord belært mig om, at jeg har taget fuldstændig fejl af det høje Landstings Stilling, at det virkelig er saaledes, at i hvert Fald de to konservative Partier i Landstinget betragter sig som et Ekko af de to konservative Partier i Folketinget. Jeg beklager, at jeg maa give Afkald paa den Opfattelse, jeg hidtil har haft, at man her vilde anlægge en selvstændig Betragtning, ogsaa naar Talen var om at gøre et Lovforslag mere demokratisk.